

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Un eveniment epocal

În ultima vreme discuțiile privitoare la atitudinea preoției în mijlocul vieții românești, atât de frământată de pasiunile politice, luaseră un caracter acut și amenințau să nu-și mai găsească sfârșit. Ele erau întinse din cercuri interesate, dornice să nu-și mai vadă acțiunea propagandistică asupra poporului împiedată de prezența incomodă a preotului care are și el un punct de vedere derivat din concepția creștină ortodoxă. Preotul să facă bine să dispară de pe arena vieții publice românești, spuneau aceste cercuri. El să se închidă în altar și să se roage. Sau dacă vrea totuși să fie prezent în mijlocul vieții, apoi să uite de calitatea sa de preot, de reprezentant al unei instituții care are o doctrină integrală despre viață; să fie prezent ca simplu membru al unui partid politic, ca simplu cetățean, într-o calitate cu totul nebisericască, laică.

Discuțiilor și pretențiilor acestora de secularizare a vieții publice, le-a pus capăt Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe române cu un curaj și cu o demnitate de-o înălțime într-adevăr neajunsă de vre-un for pur omenesc. Într'un „Comunicat” ale cărui uimitoare însușiri de limpezime, de înțelepciune, de fermitate și calm, nu vor putea fi niciodată îndeajuns de admirate, Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe române a fixat în linii simple din care nu va trebui să fie retractată niciodată nici o iotă și la cari nu s'ar putea adăuga nimic în plus pentru a-l lăsa în alvia lui de adevăr neclătinat, dreptul ei de-a acționa în mijlocul vieții publice și un program minimal, etic, social și politic pe care nici un partid politic din România nu-l va putea refuza fără a-și atâta timp cât va mai avea puțină rușine.

E prima dată când Biserica ortodoxă își afirmă categoric, în punctele unui program general dar complet, dreptul ei de-a învăța, de-a sfătui, de-a arăta neamului românesc linia pe care are să meargă în calitatea lui de colectivitate națională. E prima dată când Biserica departe de-a se mulțumi cu păstoria individuală înfășurată în micile lui interese și împrejurări individuale, se ridică pe culmea de unde privește neamul ca un întreg și-i spintecă cu deget de lumină prin negurile problemelor politice linia destinului său.

Prea se învățaseră toți marii și micii «șefi» de turme electorale să trateze Biserica drept un șters departament supus orgolioasei lor puteri, manipulat după bunul lor plac și dăscălit dela înălțimea infailibilei lor libere cugetări. Era timpul suprem ca Biserica să-și arate, printr-o demnă și calmă ridicare în picioare, înălțimea ei superbă de învățătoare a tuturor, «inclusiv partidele politice». Biserica este singura mamă și singura învăță-

toare adevărată a neamului românesc; nici un partid nu se poate compara cu ea în dragostea, în capacitatea de jertfă dovedită în toată istoria, în claritatea ținutelor, în eficacitatea mijloacelor ce le poate pune la dispoziția neamului românesc pentru a se feri.

«Să dispară ea de pe arena vieții publice, ca inutilă, ca anacronică?» Haida del! Ce vorbă caraghioasă de pitici prezumțioși. Să dispară atunci soarele pentru că a apărut lumina electrică? Ar putea dispărea de o mie de ori mai ușor toate partidele politice, fără ca neamul românesc să se resimtă prea grav.

Dar Biserica n'o cere aceasta. Oamenii pot da ajutor neamului din care fac parte în diferite forme și pe diferite căi. Una este și aceea a grupării în partide politice. Dar aceste partide politice numai atunci vor putea face ceva serios și cu adevărat folositor pentru neam, când vor păstra în spiritul, în acțiunea și în metodele lor de lucru un minimum din spiritul Bisericii, din învățătura creștină. Ele se pot deosebi în tehnica valorificării economice a bogățiilor țării, în mijloacele de stimulare a energiilor individuale, în politica alianțelor, în accentuarea anumitor preocupări, dar toate trebuie să aibă la bază programul etic și social minimal fixat în «comunicatul» Sf. Sinod. Nu numai că Biserica nu trebuie să dispară din mijlocul vieții publice, ci și partidele sunt datoare să țină legătura cu Biserica și cu doctrina ei dacă vreau să fie folositoare neamului. În orice caz, indiferent de ce vor face partidele, Biserica fără a se constitui în partid își impune datoria să militeze pentru doctrina fixată în «comunicat», ca toată societatea românească să și-o însușească.

Sunt 5 puncte pe cari Biserica le vrea însușite de toate partidele românești ca program minimal, și pentru cari preoțimea Bisericii ortodoxe este îndatorată să militeze, peste partide, și atunci când vre-un partid nu-și însușește vre-unul din ele, împotriva lor. Acestea sunt: *Dumnezeu* (ca punct de program în conducerea politică a statului, nu ca realitate căutată în rugăciune), *neamul*, *virtuțile creștine*, *armonia și solidaritatea între toți fiii neamului*, *îngrădirea puterii străinilor ca să nu primejduiască existența românismului*. Un al 6-lea punct exprimă negativ ceea ce exprimă pozitiv acestea 5: combaterea comunismului ateu, antinațional, antietic, inspirat de lupta de clasă.

Dar aceste puncte sunt exprimate în propoziții cari concentrează într-o formă lapidară, ca în tot atâtea inscripții, adevăruri atât de adânci și soluții sociale atât de juste, încât ar merita să fie interpretate în sute de pagini. Bunăoară propoziția: «Personalitatea care slujește, nu individul

Preoții și politica

Atât Telegraful Român, cât și alte gazete românești din capitală și provincii, s'au ocupat în repetate rânduri cu problema dacă trebuie sau nu, dacă e bine sau e rău să facă preoții politică. Răspunsurile cari s'au dat au fost unele pozitive, altele negative, au fost diferite, după cum diferite au fost și sunt și acum păreriile oamenilor cu privire la această chestiune. În timpul din urmă însă problema a primit o importanță deosebită prin faptul că însuși guvernul țării s'a sesizat, și prin dl ministru al cultelor s'a trimis I. P. S. Patriarh Miron o adresă în care s'a cerut să fie convocat Sf. Sinod și El însuși să decidă asupra acestei probleme. Sfântul Sinod întrunit în sesiune extraordinară în zilele 8—10 l. c., a discutat adresa ministrului și a dat guvernului și țării întregi un comunicat intitulat: «*Nihil Sine Deo*».

Răspunsul Sf. Sinod este, după cum vom vedea, din mai multe puncte de vedere deosebit de important.

În primul rând avem în acest comunicat însăși îndrumarea autoritară, avem răspunsul oficial al celui mai înalt for al Bisericii autocefale ortodoxe române cu privire la această problemă. Și lucrul este de mare importanță, pentru că de aici înainte atât preoții cât și laicii cunosc motivele cari îndreptătesc amestecul clerului în viața politică, iar noi preoți avem în acest răspuns un îndreptar de fiecare clipă, un normativ, care ne arată ce anume trebuie să facem și ce anume nu putem să săvârșim pe teren politic. Căci în mare parte răspunsul Sf. Sinod, împreună cu adresa trimisă dlui ministru al cultelor, prin faptul că arată idealul și scopul activării preotului în domeniul politic, este pentru preoți un fel de program, pe care noi trebuie să-l respectăm și să ne străduim să realizăm toate părțile lui bune.

Dar răspunsul Sf. Sinod este totodată și o expunere clară a principiilor ortodoxe cu privire la rolul preotului în această viață. Preotul ortodox nu este numai un liturgisitor, — așa cum le-ar plăcea acum unor

care se îmbogățește, este idealul creștin», cuprinde virtual toată etica creștină și un program amplu de doctrină politică, singurul în stare să rezolve crizele sociale și să aducă mărirea neamurilor pe pământ și fericirea lor în cer.

Nu încapă în cadrul acestui articol o astfel de interpretare, dar «comunicatul» Sf. Sinod stă acum fixat pentru toată istoria viitoare, ca un text pe care îl vor interpreta veacurile și care va fi ca un stâlp de lumină pentru activitatea preoției în problemele politice.

D. S.

oameni politici ca să fie — numai un săvârșitor al tainelor lui Dumnezeu, dar el este totodată și un învățător și un îndrumător al întregii vieți omenesti de aici de pe pământ. Preotul are un rol pastoral coplesitor de mare și acest rol îl obligă să fie în biserică și în afară de biserică, în casele creștinilor și în toate locurile și în toate domeniile lor de activitate, un învățător iscusit, un îndrumător sufletească de fiecare clipă, un conducător veșnic neobosit care să îndrume sufletul omenesc spre limanul fericirii și al izbăvirilor vremelnice și veșnice. Ca atare, amestecul și activitatea preotului în politică și în toate domeniile de activitate omenescă — activitate făcută desigur cu scop de înălțare a acestei vieți — nu numai că nu este oprită, dar este o datorie esențială a slujbei preoțești. Preotul acela care, de dragul de a nu se amesteca în politică, va rămânea pasiv și atunci când vede că credincioșii săi sânt înșelați și mințiți în naivitatea lor în fiecare zi de către cei mai iresponsabili demagogi ai diferitelor partide politice, este un preot laș, un preot care dezertează dela sublima datorie de îndrumător și conducător al sufletelor încredințate păstoririi lui. Preotul acela care, de dragul de a nu se supăra anumiți credincioși ai săi, înscrise într'un anumit partid politic, nu ia nici o atitudine atunci când ortodoxia și principiile creștine în general, când Biserica și preoția, când cele mai curate simțăminte creștinești și naționale sânt atacate, palmuite și batjocorite de către diferiți agenți politici, este un om care absentează dela cea mai elementară și mai sfântă datorie a misiunii lui. Deci, preotul ortodox e dator totdeauna să facă, cu orice risc, politica de înălțare a sufletelor, de arătare a adevărilor și virtuților și de demascare a minciunii și a patimei politice. În senzul acesta a răspuns Sf. Sinod și a arătat guvernului și țării întregi principiile ortodoxe, principii după cari preotul este chiar obligat de însăși misiunea lui de a se amesteca în viața politică, de a activa și aici cu scop de a înălța, de a sfinți și a îndumnezei și acest teren de manifestare a sufletului omenesc.

Dar în același timp comunicatul Sf. Sinod este important și pentru faptul că fără să jignească pe cineva, s'a arătat totuși că Biserica ortodoxă este o instituție care stă deasupra tuturor partidelor politice, că autoritatea reprezentanților acestei Biserici este mai presus decât toată înălțimea temporală a măririlor omenesti din viața politică și că prin urmare Biserica și oamenii ei nu pot satisface cereri cari ar știrbi prestigiul acestei instituții. Comunicatul Sf. Sinod alcătuit cu multă măiestrie și înțelepciune cuprinde în sine toată autori-

tatea, întreg prestigiul și toată demnitatea unei Biserici autocefale ortodoxe care își cunoaște pe deplin drepturile și datoriile ei, drepturi și datorii pe cari le are în cadrele unui stat național, și pretinde ca aceste drepturi să fie respectate de toți cetățenii țării, fără nici o deosebire de poziție și clasă socială. Deci putem spune că acest comunicat, prin obiectivitatea și demnitatea lui, face cinste Bisericii în numele căreia s'a dat.

Totodată Sf. Sinod a dat prin acest comunicat și un răspuns indirect acelora cari nu văd cu ochi buni activitatea preotului săvârșită în afară de altar. Și trebuia neapărat să se dea și un asemenea răspuns. Căci Biserica nu poate admite nici decum încercarea unora de a face din cler un fel de tap ispășitor al tuturor păcatelor săvârșite în politica țării de membrii unor anumite partide politice. Clerul nu poate fi făcut responsabil și nu poate fi învinuit că din cauza atitudinii lui s'a ajuns la starea actuală de lucruri din România. Nu, pentru că toată lumea de bună credință va admite împreună cu noi că nu preoții sunt aceia cari timp de aproape douăzeci de ani au răsvrătit mereu sufletele, au anarhizat poporul și au împrăștiat mereu sămânța celei mai cumplite uri prin satele și orașele noastre. Nu, preoții n'au îndemnat poporul, nici prin exemplu și nici prin cuvânt, la călcarea legilor statului, la nerespectarea autorităților, la batjocorirea stăpânirilor și la măcinarea ori căruia prestigiu cetățenesc. Preoții n'au exploatat buna credință a oamenilor, ei n'au jicnit, ei n'au tiranizat pe adversari, ei n'au făcut nimic din toate acestea pe cari le-au săvârșit și le fac mereu atâția alți politicieni ai țării. Deci spunem răspicat ca să se știe: *Clerul ortodox este nevinovat față de acuzele pe cari unii politicieni ar dori să le pună în sarcina preoților.*

Chiar în politica de partid pe care unii din preoții noștri au făcut-o și o fac încă, ei se mențin, aproape fără excepție, pe linia tradițională a a unui trecut de glorioasă activitate politică. Căci indiferent de partidul din care fac parte, preoții ortodocși poartă lupta pentru apărarea alor

două principii fundamentale și anume: creștinism și românism, sau lege și neam, principii pentru cari au luptat, au suferit și au murit eroic sute și mii de preoți și laici în cursul veacurilor trecute. Și numai mulțumită acestei politici și acestui eroism avem astăzi o țară mare, rotundă și frumoasă. Nu putem să înțelegem deci ce anume a făcut pe unii politicieni să scrie și să spună că preoții cu politica lor ar fi vinovați de anumite stări neplăcute cari bântuie prin țară.

Nu, domnilor, vă înșelați! Nu preoții sânt vinovați, ci ceilalți mem-

bri ai partidelor dvoastră! Căutați deci răul acolo unde se găsește el și nu deplasați chestiunile! — Intre altele Sf. Sinod prin comunicatul dat a spus, în formă indirectă, și aceste lucruri. Și bine a făcut că a spus adevărul.

Nădăjduim că în urma celor întâmplate politicienii vor fi mai precauți în a acuza pe cei nevinovați și chiar dacă n'ar fi nimic altceva decât atât și totuși este un câștig pentru dreptate și pentru instituția care apără și propovăduiește adevărul..

Pr. S. Cădea

Mr. Rushbrooke amenință, sau:

Regimul baptismului în România

Mr. Rushbrooke e secretarul general al Alianței baptiste din lume. Care e, cum s'ar zice, un fel de «totum factum» pentru aderenții sectei acesteia.

Mr. R. a fost de curând și 'n România, într'un fel de inspectie, unde autoritățile noastre l-au primit cu toată bunăvoința și i-au făcut toate înlesnirile posibile — adică a fost curtat mai mult decât trebuia.

Mr. R., întors în Anglia, a socotit că-i cazul să dea expresie gratitudinii sale față de atât de ospătarețelul popor român. Și a dat-o, calomniindu-ne țara care cică-i prigonește aderenții și amenințându-ne guvernul care se zice că ar tolera și aproba «oficial» prigoana împotriva baptiștilor.

Mr. R. poate face una ca asta la el acasă. Englezii îi acordă credit, fiindcă-i englez și fiindcă a constatat lucrul acesta la fața locului. Și mai ales din pricină că englezii — cu excepția lui Seton Watson, a ducesei d'Athol și poate a lordului Cranborne — sunt ignoranți în ce privește stările dela noi.

Mr. R. nu-i singurul străin care ne păcălește. Nu vă aduceți aminte de Conrad Bercovici, profesor universitar în Statele-Unite, care înainte cu câțiva ani, după ce a fost purtat pe palme și scaldat în șampanie la noi în țară, ne batjocorea Țara și Regii ei în atât de răspândita revistă ame-

ricană «Liberty»? Autoritățile noastre n'au învățat nimic din această pățanie. Dimpotrivă, primesc pe toți cei ce se socotesc a fi cineva, cu spinări de cauciuc. Și rău fac. Slăgărnicia noastră nu rămâne niciodată nepe-depsită. Ne-a convins despre asta pastorul Dr. I. H. Rushbrooke, iar înainte de el Conrad Bercovici și alții pe cari nu-i mai știm.

Cât suntem încă de puțin și de rău cunoscuți în Anglia, — cu toate conferințele dintre anglicani și Biserica noastră și cu toată mărturia ce-o depune pentru noi ducesa d'Athol ne-o dovedește puternicul ziar «Universul», care-i informat și care ne mustră cu siguranța de totdeauna. Englezii știu de niște etichete dintr'un birou londonez: «Beware of rumanians» (feriți-vă de români) și, până una alta, învață de-aci că românii sunt niște escroci. Englezii consumă cantități imense din veninoasa proză maghiară antirevizionistă și află astfel, chiar în camera comunelor, că românii terorizează minoritățile conlocuitoare. Englezii citesc în «The Times», în «The Methodist Times and Leader» sau în «The British Weekly» proza pastorului Rushbrooke — ei a purtat grije să-și răspândească în cercuri cât mai largi minciunile — și mai află și aceea că prigoana românească împotriva baptiștilor e similară celei din

Rusia. Și minciuna prinde, că-i doar cea mai sprintenă sburătoare.

Nu numai Anglia e informată în chipul acesta tendențios. Astă vară revista germană «Die christliche Welt» gădăia un articol în care se spunea că soarta bisericii evanghelice protestante numai în Rusia e mai grea ca în România.

Dar să ne 'ntoarcem la Mr. R., care minte mai proaspăt. Minte, pentru că 'n România nu prigonește nimeni baptismul. Această sectă e singura care alături de adventiștii de ziua a șaptea, conform art. 2 din decizia ministerului de culte Nr. 24.536 din 29 Mai 1928 — decizie dată pe baza art. 24 din Legea cultelor — se poate bucura de toate drepturile pe cari Constituția le acordă asociațiilor în genere. E așa dar o sectă cu «grații», spre marea noastră rușine. Zic astfel, pentru că baptismul din punct de vedere românesc, e o marfă importată din Ungaria, adusă aici cu scopul expres de-a ne rupe sufletește poporul dela granița de vest (pentru amănunte trimit la «confesiuni și secte» a P. S. Grigorie Leu). Ministerul cultelor făcea mai bine de nu-i acorda protecția legilor. Atunci barem pastorul nu ne-ar fi calomniat înzadar. Eu unul sunt curios să știu ce măsuri înțelege guvernul să ia față de asemenea oaspeți cari ne discreditează în fața străinătății? Să lase la o parte orice considerații și să închidă granița 'n nas acestor musafiri obraznici.

Ne-am plâns și altă dată — alt undeva — de nepăsarea pe care-o dovedesc organele statului în chestiunea aceasta și am laudat inițiativa privată care nu zăbovește să spele obrazul țării. Pe pomenitul Bercovici, l-au sancționat frații români din America, aplicându-i o corecție corporală pe loc. Pe pastorul R. l-a înfruntat și desavuat avocatul român, dl G. Șeinescu, actualmente la Londra, care a trimis ziarului «The Times» o scrisoare publicată în 18 Februar a. c. (vezi textul ei în «Universul» din 13 Martie a. c.). Nu-mi pot ascunde admirația pentru atitudinea bravului avocat român, pe care o înțeleg deplin: departe de țară, dragostea de de țară-i mai pură, mai conștie iar

FOIȘOARA

In drumul postului

Evanghelia slăbănogului, purtat de dragostea celor patru, și credința fără hotar a suferindului, ne transpune sufletește departe, în orașul minunilor fără număr, în Capernaum, orașul Domnului.

Capernaum, cu colinele tale, locul de retragere a Fiului în singurătate pentru înțărare, iară casele tale curate, salaș de odihnă Fiului Omului, „care nu avea unde să-și plece capul“...

Capernaum! Când scapă acest nume din buzele noastre, în suflete se trezesc amintiri sume; în tine pare veșnic mobilizată suferința omenească, pentru a se putea preamări numele lui Dumnezeu în alungarea ei: dela moartea fiicei lui Iair, mai marele sinagogii, și până la scurgerea sângelui femeii din popor, până la frigurile soacrei simplului percar Simon; dela tămăduirea slugii sutașului roman și până la „alungații“ leproși, „legații“ îndrăciți surdo-muți, cerșitori-orbi cu mâna întinsă după banul milii...

Capernaumul, lărga colonie a tuturor suferințelor de tot soiul, unde la fiecare colț de uliță te întâmpină pustiirile păcatului: vameși și păcătoși.

Iată, într-o zi oameni necăjiți se imbulzeau la ușa unei case, în care se afla Domnul, învățându-i frumusețea vieții trăite în nădejdea veșniciei. Cât suspin, câte lacrimi de pocăință, câtă durere își aștepta mângăere și tămăduire!

Deodată, ceva se mișcă pe coperișul casei; două-trei scânduri ale podului se ridică, și o targă legată de patru colțuri cu frânghii, se coborâ înclinată în fața Mântuitorului.

„Mort neîngropat sânt eu, Doamne, — suspină ființa istovită din targă, — patul meu mormânt mi s'a făcut, iartă-mă și mă miluește, Isuse!“

Câtă duioșie în privirea Mântuitorului, ce milă adâncă în sufletul Lui pentru durerea omenească... „Milă îmi este de poporul acesta, care este ca o turmă fără păstor“.

„Cutează, fiule, iartă-se ție păcatele tale“.

„Nu cârțiți între voi — înfruntă în aceeaș clipă și cugetele ascunse ale cărturarilor prezenți — iertarea slăbănogului nu este hulă!“ Cunoașteți, fariseilor că: „Eu întru Tatăl și Tatăl întru Mine este...“ „ci ca să știți că putere are Fiul omului a ierta păcatele pe pământ, — a zis slăbănogului, — ție zic: soală-te și îți ridică patul tău și mergi la casa ta“...

Și numărul tămăduirilor crește cu un nou misionar al Evangheliei.

Voi, cărturari și farisei, veți cârți în veac, iară cei tămăduiți vor propovedui puterea și dragostea lui Hristos.

Aceasta Duminecă a marelui post este strălucirea dragostei față de aproapele necăjit a celor 4 putători ai patului slăbănogului.

Dumineca aceasta a postului este căldura credinței slăbănogului și nădejdea iertării și mântuirii lui prin puterea lui Isus Hristos. Slăbănogul purtat este rezultatul păcatului, izvorul atâtor slăbănogiri sufletești și trupesti.

Slăbănogul vindecat, exemplu de stăruință în aflarea Domnului, e model de pocăință în preajma spovedaniei, garanția iertării și tămăduirii sufletești în fața sfântului Potir: „Cutează, fiule, iartă-se ție păcatele tale“.

Iată învățătura Evangheliei Duninecii acesteia!

Dumineca a doua a păreseimilor este și «Dumineca Bolnavilor». Se ung în aceasta zi slăbănogirile sufletești și trupesti ale credincioșilor cu untdelemnul bucuriei, și se curăță prin binecuvântarea apei sfințite. „De pătimește rău cineva între voi... de este bolnav cineva între voi, să cheme pe preoții bisericii...“ (Sob. carte, Iacob).

Vino, deci suflete al meu, vino deci cetitorule creștin, să alergăm la această sfântă rugăciune a maslului. Vino să cântăm împreună cântarea cea cu umilință: „Sufletul meu, Doamne, cel slăbănogit cumplit în multe feluri de păcate și în fapte netrebnice, ridică-l cu cercetarea ta cea dumnezească, precum ai ridicat de demult pe slăbănogul, ca fiind mântuit să strig Ție, dă-mi mie Hristoase tămăduire!“.

Trezește-te și te întoarce, creștine, căci rodul păcatului este moartea, iară a murii în păcat înseamnă muncă veșnică.

Încălzește-te în facerea faptelor milii sufletești și trupesti.

În calea postului se apropie, creștine, ciasul spovedaniei. Vino deci de timpuriu și te roagă: „Tămăduiește slăbănogirea și putreziciunea sufletului meu Doamne, pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin... primește-mă, Milostive, și pe mine, care cu frică mă pocăiesc...“

Pr. Chirion Marcu

Conferință religioasă

În Dumineca cu care creștinismul ortodox a început o mai intensă pregătire sufletească pentru primirea Fiului lui Dumnezeu înviaț, cetatea Ortodoxiei, Sibiul, a avut fericirea să asculte, atât la sf. Biserica catedrală, cât și seara la Prefectura, pe eruditul teolog I. P. C. Sa Părintele arhimandrit Iuliu Scriban.

Iată pe scurt ce spunea I. P. C. Sa în conferința din sala prefecturii:

Mi s'a cerut să țin o conferință de acelea, la care cu altă vorbă i se zice «conferință».

Mi-am pus întrebarea: Ce folosesc oamenii dela asemenea cuvântare? Și am zis: Nu e destul ca cineva să vie la o conferință, ci trebuie ca oamenii să rămână cu ceva din cuvintele care le-au ascultat.

Am venit să stăm puțin de vorbă, dar din aceste vorbe aș vrea ca fiecare să profite ceva.

Cugetarea, care voesc să o desfășor înaintea D-voastră, este aceea despre: «Mărturisitorii lui Dumnezeu în ziua de azi».

Avem, din veacul trecut, o moștenire dureroasă: răcirea lumii față de credință.

Se spunea că și credința religioasă a fost numai un popas în viața lumii, și că omul, ajutat de știință, trebuie să meargă pe picioare proprii, fără ajutorul lui Dumnezeu.

Mânași de vrajă, omul a intrat în veacul al XX-lea cu această concepție.

Știința omenească ar trebui să ducă la fericire. Dar lucrul stă chiar invers:

nedreptatea ce i se face te doare mai adânc.

«Nu am autoritatea să vorbesc în numele guvernului — scrie Dsa — însă ca un membru al bisericii române care este acum din fericire și cu dreptate în comuniune cu biserica Angliei, simt că este de datoria mea să răspund acelei scrisori».

Și continuă:

Să mi se îngăduie de a da glas protestului creștinilor ortodocși din România contra vizitelor «de inspecție» ale dlui Dr. Rushbrooke, care până acum le-am îndurat cu cumință și răbdare. După propria sa mărturisire, acest domn a fost primit cu considerație în țara mea și a fost totdeauna ajutat și sprijinit de către guvern. Este greu de înțeles prin urmare atitudinea sa către o țară amică și creștină aducând poporului ei cele mai violente acuzații. Sânt trei puncte importante pe care cred că trebuie să le scot în evidență după citirea raportului activității drului Rushbrooke în «The Methodist Times and Leader» din 11 Februar și «The British Weekly» dela aceeaș dată:

1. Noi, românii, am supraviețuit ca națiune, mulțumită credinței noastre creștine și bisericii române ortodoxe, care ne-a ținut la un loc în cursul secolelor, ca un grup de oameni creștini conștienți de unitatea lor.

2. Noi, locuitorii României, nu avem nevoie de misionari din proprie inițiativă din orice sectă, care să atragă pe credincioșii bisericii de stat, rupându-i dela credința și tradițiunea lor strămoșească.

3. Datorită pozițiunei noastre geografice și politice, constituțiunea României prevede serviciul militar obligatoriu și biserica românească de stat, acceptă necesitatea de a pregăti tineretul țării pentru apărarea ei. Predicatorii bapțiști se opun serviciului militar și creiază dezordine, îndrumând pe adepții lor de a refuza să-și îndeplinească termenul lor de instrucție militară.

Aș mai putea reaminti de asemenea cititorilor dvoastre, că bapțiștii au existat ca o sectă în Transilvania care a fost odinioară sub stăpânirea ungurească și care acum a revenit României. Ca o minoritate religioasă, bapțiștii din Transilvania au fost recunoscuți ca atare și au primit protecția legală cuvenită, însă acum

ei încearcă să extindă activitatea lor și să se facă unealta unei propagande politice.

Vorbește un mirean. Dar cu câtă conștiință, cu cât patriotism! Nu vi se pare că scrisoarea dlui Șeinescu rușinează pe cei cari au recunoscut prin lege baptismul în România?

Diacon Grigorie T. Marcu

Un ministru vrednic: Este dl Victor Iamandi, ministrul Cultelor și Artelor, care în scurtul timp de când conduce acest departament, a rezolvat favorabil o serie de doleanțe materiale ale Bisericii și preoțimii noastre, cari erau formulate de atâtea vreme prin toate congresele fără ca să fi fost luate în seamă de organele cu cădere.

Cu o repeziciune tinerească și cu o bunăvoință demnă de remarcat dl ministru Victor Iamandi a lecuit în ultima vreme câteva răni de cari suferea preoțimea noastră stingherind-o în activitatea ei misionară.

A înzestrat mănăstirile cu vetre mănăstirești pentru a dispune de mijloacele materiale, cu ajutorul cărora să iasă din lăncezeala de acum și să pornească la opera misionară la care de mult sunt așteptate.

A bugetat vre-o 700 de parohii nouă, dintre cari vre-o 40 numai în Arhiepiscopia noastră, ajutând astfel ca forțele misionare ale Bisericii să fie înmulțite în mod apreciabil și temperând întru câțva marea nedreptate în care era ținută Biserica ortodoxă, al cărei număr de preoți era, proporțional, enorm de mic față de al cultelor minoritare din România.

Ar fi de dorit ca pe calea aceasta curajoasă arătată de dl Victor Iamandi să meargă mai departe Ministerul Cultelor până la deplina egalitate, în această privință, a Bisericii neamului cu celelalte culte.

În sfârșit să amintim fapta cea mai mare, săvârșită de dl ministru Victor Iamandi în tovarășie cu dl ministru al finanțelor Mircea Cancicov, faptă pentru care preoțimea ortodoxă le va păstra o neperitoare recunoștință: este admiterea acestei preoțimi la Fondul de pensuni al Statului, reparându-se astfel o mare nedreptate, lucru care părea că e așa de greu de realizat.

Slujbașii aceștia de frunte ai neamului, martiri în tot trecutul, privesc azi cu puțină liniște spre bătrânețea pentru care nu au de unde să strângă nici un ban alb și spre un viitor al copiilor cari ar putea rămânea așa de ușor orfani, date fiind marile lor spirite de sacrificii.

Pentru toate acestea se cuvin laude sincere și călduroase dlui ministru Victor Iamandi.

Și întrucât am vrea ca această pornire de recunoștință a preoțimii ardelenice față de dl ministru Victor Iamandi să nu fie tulburată de nimic, îl rugăm să revină asupra unei dispozițiuni recente care aduce vestea ciudată, că în noul buget nu vor fi trecute noile gradații și ajutoare familiare ale preoților, — numai ale preoților.

Știm că dl ministru Victor Iamandi, e inspirat de ferma hotărâre de-a face să înceteze orice rest de inegalitate, în ce privește aprecierea acordată de Stat, între preoțime și ceilalți slujbași.

Dispoziția amintită o socotim de aceea provenind dintr'o împrejurare cu totul accidentală și credem că, adusă la cunoștința dlui ministru Victor Iamandi, ea va fi retrasă.

Se denunță un concordat (păcat că încă nu la noi!), și anume în Germania. Al treilea Reich, cum se scrie din Berlin, nu se mai poate înțelege cu Vaticanul. «Völkische Beobachter» spune, că guvernul german se simte necesitat să denunțe concordatul încheiat cu Vaticanul. Măsura aceasta se motivează cu împrejurarea, că biserica Romei încurajează curentele dușmănoase împotriva socialismului național și a Reichului al treilea.

Guvernul german a cerut, ca biserica romană-catolică din Germania, — cu o avere imobiliară de cca un milion de hectare, — să cedeze de bunăvoie guvernului un teren corespunzător în scop de colonizare.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Oamenii după atâtea știință, în loc să fie fericți, încearcă a se strivi unul pe altul. Astfel omul își dă seamă că nu știința multă și fără temei solid duce la fericire.

Sânt mulți învățați cari mărturisesc că adevăratele temeuri ale vieții trebuie să fie zămislite **din credința religioasă.**

Unul, Alexis Carrel, medic vestit în America, a scris o carte unde spune că nu e nici o ființă mai nefericită în lume, decât omul care caută atâtea medicamente pentru a-și asigura sănătatea. Dar cauza pentru care sânt boale atât de numeroase, este necredința. Când credința era mai tare, boalele erau mai puține. Conștiința curată era destul, pentruca boalele să nu se poată încuiba în om.

Concluzia cărții lui Carrel se formulează astfel: **„Înapoi la viața evanghelică”.**

Alți mărturisitori, pe baze de cercetări științifice, sânt: francezul **Gustave le Bon**, care spune că omul religios e mai tare decât cel fără credință, căci are o armă în plus: pe Dumnezeu.

Sociologul american **Dawson** care a scris «Religiune și progres», arată cum tot veacul trecut oamenii s'au ocupat de progres, pentruca prin invențiuni nouă să aducă raiul pe pământ. El constată că religia progresului caută mereu lucruri nouă pentru a face pe om fericit pe pământ — dar **altceva** e mai necesar: să te întărești sufletește, ca să nu-ți pierzi sufletul. Religiuinea a dat mult mai mult decât ideea de progres. Iată un nou mărturisitor, **Tolstoi** spunea: «Vai de școala de azi, care te învață să-ți cunoști distanța dela pământ la soare, și

dela lună la soare, și nu te învață care e temeiul adevăratei vieți”.

Altă pildă: **Otto Funke** vorbește despre o femeie care nu lipsea dela petrecerile obișnuite. Se întâmplă în familia ei o nenorocire. După aceasta ea n'a mai fost văzută în lume. Se ducea și căuta pe cei săraci și bolnavi. Prietenii săi surprinși de faptul că n'au mai văzut-o la întruniri, au întrebat-o de ce nu mai ia parte la petreceri? Ea li-a răspuns: Atunci când veneam la voi, eram bogată, dar eram totuși săracă; acum sunt bogată de ceea ce mi trebuie cu adevărat. Căci ajut pe săraci. Când am venit la petrecerile lumesti, eram sănătoasă, dar bolnavă. Adevărata sănătate îns'o găsesc ajutând pe cei bolnavi.

Lumea noastră e îmbăcsită de fel de fel de crainici cari vorbesc contra credinței. Orce teorie cearcă să se menție cât mai mult. Dar iată că atâtea teorii s'au surpat și au venit alte teorii, care au dovedit că cele dinainte erau minciunoase.

Dar să mergem mai departe: Sânt mărturisitori ai credinței nu numai în idei, ci și în fapte. Anul trecut, America și Anglia au serbat jubileul pentru un pastor renumit cu numele Moady. Cu această ocazie, a apărut cartea: «Spune-mi despre opere de întărire a credinței, săvârșite Moady», care vorbește despre marile de acest mare pastor. El a înființat așezăminte ce vorbesc peste veacuri despre el și în care se propovăduștește Isus.

În capitolul ultim al cărții sale se arată că în Chicago s'a deschis o expoziție. Era să se fină Dumineca. Preoții, mult respectați în America, au voit să se

opună. Moady a spus: Nu facem nici o opoziție, facem altceva: vor veni oamenii din toate părțile lumii, dar noi vom bate expoziția. A împărțit orașul în secțoare și în biserica fiecărui sector se propovăduia. Tot timpul expoziției s'a făcut o evanghelizare intensă. Lumea era atrasă de aceste centre de evanghelizare, așa încât — expoziția a trebuit să se închidă.

Unde Hristos domnește, poporul e tare. Să vă dau o pildă în această privință: Am fost anul trecut, cu I. P. S. Sa Patriarhul României, în Anglia. Am ajuns în Lincoln. De acolo am luat trenul ce trebuia să sosească la Londra la ora 9'10. În vagon, am întrebat pe conductor: la ce oră sosește trenul la Londra? Ni-a răspuns la ora 10. Văzându-ne nedumeriți, ne spune conductorul că azi trenul întârzie puțin, de oarece e Duminecă, și nu circulă decât puține trenuri. Am ajuns în Londra la ora 10. Acolo, la ora aceasta e încă lumină. Și ce să vezi: Străzile absolut pustii! Era ziua Domnului. În această zi englezul își face datoria față de suflet și se odihnește acasă. Nu merge nici la bal, nici la berărie, nu merge la nici un fel de distracții. E ziua Domnului. Iată pildă de popor cu rânduială!

Altă pildă: Un preot din Londra face apel pentru a strânge bani în scopul unei opere de binefacere. Într-o zi a adunat 8000 de lire engleze, care în bani de-ai noștri fac câteva milioane de lei.

În Anglia mai apar și o seamă de cărți frumoase, care mărturisesc pe Dumnezeu și pun baze solide Bibliei. Sânt mulți în ziua de azi cari spun că n'a fost potopul, n'a fost Moisi etc. Dar en-

Rânduri juste

Păr. Ec. Gh. V. Butnariu semnează în „Porunca Vremii» din 22 Martie c. un foarte just articol despre greutățile cu cari luptă scrisul bisericesc, neajutat nicio dată de stat și evitat chiar de o mare parte din preoțime.

P. C. Sa observă că de multeori în protestele preoțești contra cărților cu cari se îngrijește centrul eparhial să alimenteze bibliotecile parohiale, nu grăește atât lipsa de mijloace materiale, cât lipsa de dragoste pentru cartea bună, serioasă, bisericească.

Fără a socoti pe preoții arhiepiscopiei noastre purtați de aceleași resentimente împotriva cărții, reproducem un mic pasagiu din articolul P. C. Ec. Gh. Butnariu pentru simplul fapt că descrie o situație care de multeori și în multe părți e reală în zilele noastre:

Dacă preoții n'au cu ce-și cumpăra cărțile, au în schimb fondul bibliotecii parohiale, pe care l'au prevăzut în buget. Și cu toate acestea, se plâng împotriva acestui procedeu și sunt veseli astăzi, că după multele protestări, Onor. Minister a pus în vedere Eparhiilor să nu le mai facă asemenea servicii. Fără îmboldurile autoritare ale centrului eparhial, cei mai mulți preoți nu cumpără cărțile bisericești. Ce să facem atunci cu scrisul nostru bisericesc, între lipsa de pregătire a credincioșilor și între această dureroasă nepăsare a proților?

Convocare

Adunarea generală a comitetului școlar al Școlai normale „Andrei Șaguna» din Sibiu este convocată pentru ziua de 4 April 1937 ora 11 a. m. după Sf. Liturghie, în localul școlai din Piața Lemnelor Nr. 6, cu următoarea ordine de zi: Raportul Comitetului către adunare; Aprobarea gestiunii pe exercițiul financiar 1 April 1936 — 31 Martie 1937; Aprobarea proiectului de buget pe exercițiul 1937/1938. — Dacă în ziua de 4 April a. c. nu se va întruni numărul reglementar de membri, adunarea se ține în ziua de 11 April a. c. la aceeaș oră și în acelaș local cu orice număr de membri.

Tr. Scorobet
Președintele comit. școlar.

I. Sandu
secretar.

glezii nu stau pe loc. Fac cercetări prin Orient, fac săpături de arheologie și acestea, zi cu zi, dovedesc că Biblia are dreptate.

S'au descoperit în Babilonia mărturii despre Cartea facerii atât de contestată până acum. Se descoperă în orașul Ur urme ale civilizației vechi care atestă tot ce e scris în Biblie. Toate aceste descoperiri sânt mărturii de credință.

Sibiul e oraș mare cu școli și vestite așezăminte de cultură cu vre-o sută de profesori, ceea ce denotă și o înălțime pe scara culturii. Toată această lume trebuie să ia seamă că la baza tuturor lucrurilor trebuie să stea credința, să creadă că religia creștină e dreptate pentru popor. Neamul acesta trebuie unificat prin Dumnezeu.

Dar oare, noi sântem începători? N'am avut noi pe Neagoe Basarab, pe Constantin Brâncoveanu și pe alți mărturisitori ai credinței ortodoxe?

Rămâne ca Dv. să împrăstiați lumina credinței în toate părțile, și atunci vom fi popor tare, căci cu noi va fi Dumnezeu.

Gh. Malene

Adunare. Onorații membri ai „Societății pentru ajutorarea bolnavilor și anormalilor mintali” sânt rugați a lua parte la adunarea generală ce se ține Sâmbătă, 10 April 1937, ora 5 (17) în sala de lectură a Asociațiunii culturale „Astra”, Sibiu. Întrucât nu vor fi membri în număr cerut de statute, se va ținea a doua adunare generală la ora 5'30 (17'30) în aceeași zi cu orice număr de membri.

Comitetul

Dumineca Ortodoxiei în Sibiu

Societatea femeilor ortodoxe împreună cu Frăția ortodoxă română, secția Sibiu, au întocmit pentru Dumineca trecută, a ortodoxiei, un minunat program religios, în cadrele căruia dl I. N. Lungulescu, procuror general la Curtea de apel din Timișoara, a vorbit despre „Imperativele credinței noastre”.

În fața unei asistențe neobișnuit de mari, în frunte cu I. P. Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, conferențiarul și-a dezvoltat subiectul într-un chip atrăgător, reușind să țină timp de o oră, sufletul ascultătorilor concentrat asupra imperativelor creștine care se impun cu necesitate vremii noastre, și care sânt: iubirea de adevăr, de nație și de Dumnezeu. Aceste imperative ne sânt dictate de spiritualitatea noastră ortodoxă, care îndreaptă sufletele spre adevăratele țeluri, ale existenței, dându-i un sens superior.

Primul imperativ, adevărul, nu se câștigă numai cu ajutorul rațiunii care duce de cele mai multe ori la eroare, ci prin intuiție mistică, prin trăire intens religioasă.

Al 2-lea imperativ este trăire în nație. Națiunile sânt orânduiri de Dumnezeu voite, pentru prin ele fiecare neam să-și poată dezvolta însușirile, contribuind la dezvoltarea și desăvârșirea firii omenești.

Al 3-lea imperativ, iubirea față de Dumnezeu, trebuie să ne pătrundă sufletele, pentru că numai prin ea, vom putea procura sufletului nostru trăiri religioase, care pot să-l renască pentru o viață nouă. Purificat de patimi și stăpânit numai de dragoste față de Dumnezeu, sufletul nostru e în stare să pătrundă adevărurile cele mai adânci, să audă chiar vocea lui Dumnezeu.

Misticismul religios, trăirea intimă cu Dumnezeu, este puterea cea mai mare a sufletului nostru prin care ajungem la desăvârșire.

Conferențiarul încheie cu un minunat imn adus ortodoxiei.

Aceste idei, dezvoltate cu multă căldură sufletească, cu o limpezime rară și cu un bogat material, au format subiectul vorbirii distinsului conferențiar.

După conferința dna E. Cioran, președinta societății femeilor ortodoxe române, secția Sibiu, aduce mulțumiri dlui Lungulescu. Se împart apoi premiile pentru celele școalelor secundare, — care s'au distins în studiul religiunii.

Partea corală a fost bine interpretată de corul școlii normale „A. Șaguna”, sub conducerea însofletului profesor Timotei Popovici, contribuind și mai mult la succesul serbării.

Rap.

Problema familiei în Rusia de astăzi. — Distrugerea familiei este una din întele nebunești ale conducătorilor bolșevici.

Bolșevismul se lapadă de orice comuniune întemeiată și activă pentru durată. Din acest motiv legiferarea rusească distruge familia ca temelie al comuniunii.

Conform datelor oficiale, — cum arată o publicație germană de unde reproducem aceste descoperiri, — dintre o sută de căsătorii, încheiate într-o unitate de timp, jumătate din ele n'au durat mai mult de un an.

Este copilul îndatorat să-și respecte pe tatăl său și pe mama sa? Legea rusească pentru educația tinerimii, răspunde: nu. Ziarul Pravda, (din 20 Mai 1934) preamărește cu multă laudă fapta unui tânăr comunist, care și-a denunțat mama pentru furt de grâne, — fapt ce se pedepsește cu osândă la moarte sau la muncă silnică.

Viața în familie este desființată prin săli comune de mâncare și prin incalzări. Stările de jale ce stăpâ-

nesc în aceste localuri, chemate să creeze pe „omul colectiv” — adică pe omul de cireadă, — întrec orice închipuire: murdărie, aer corupt, totală lipsă de grijă pentru creșterea copiilor.

Rezultatele creșterii în masă grăesc dela sine: a sporit, în măsură înspăimântătoare, criminalitatea între copii. Astfel încât fostul comisar bolșevic, Lunacearski, a declarat: „Un lucru nu ni se va ierta niciodată, și adică sălbătăcirea sufletului tinerimii noastre, a acelei tinerimi, care trebuie să vie după noi și care însemnează viitorul nostru”.

Dar a sporit nu numai numărul actelor criminale, ci și vagabondajul în tineret. Mii de copii vagabonzi furnică pe străzile Moscovei, drept urmare a condițiilor de trai, a lipsei de muncă și, în deosebi, a mizeriei înstăpânite în țărâ-nime.

După domnia bolșevică, de aproape 20 de ani, așa se prezintă „raiul” în Rusia...

Solidari în apărarea credinței

Imprejurările, cu nesiguranța zilei de mâine, fac ca noi, slujitorii altarului, să fim prinși într'un cerc de îndatoriri față de o chemare ideală.

Una din îndatoririle noastre este aceea de a ne strânge rândurile, ca într'un suflet și într'un gând să apărăm altarul cel mare al Ortodoxiei izbăvitoare.

Acest lucru se impune cu atât mai mult atunci, când forțe vrăjmașe caută prin toate mijloacele să destrame unitatea creștină ca, spărgându-ne rândurile, să ne peardă cu desăvârșire și ca neam.

Grea răspundere apasă astfel asupra noastră în calitate de îndrumători sufletești ai poporului credincios.

Fiara comunistă lucrează astăzi pretutindeni să înlăture pe Dumnezeu din sufletele oamenilor, ear sfintele locașuri să le transforme în case de negustorie...

În toată această lucrare păgânească se constată solidarizarea factorilor distrugători, într'un ajungerea scopului lor.

Unei astfel de tovarășii e necesar să-i răspundem în cea mai perfectă solidaritate: preoții, de pe toate meleagurile țării, să pregătească poporul credincios.

Mai întâi de toate se cere ca noi, preoții, să fim una în lucrarea de mântuire a sfintei noastre Biserici și a neamului deopotrivă.

Solidarizându-ne în biserică și pentru biserică, vom birui forța vrăjmașă care este puternică în măsura în care noi, oastea lui Isus, ne dovedim slabi și nesolidari.

Isvorul dător de viață prin care ne întărim conștiința și credința în biruința luminii asupra întunecului, ni-l îmbie sfânta biserică prin „păharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm”, (1 Cor. 10, 16) și „prin pâinea care o frângem”, „pâinea cea vie care s'a pogorât din cer, din care mâncând cineva, va trăi în veac”, (Ioan 6, 51).

Unitatea de viață, de care ne facem părtași prin sfânta taină a cuminăcăturii, să ne facă și conștienți de dragostea cu care trebuie să lucrăm la propovăduirea adevărului sfânt, așa cum spune cântarea bisericească: „Să ne iubim unii pe alții, ca n'tr'un gând să mărturisim”.

Sântem în marele post al sf. Paști, când fiecare bun credincios își îmbracă sufletul în haina cernită a smereniei și când ne prezentăm înaintea scaunului mărturisirii, ca apoi „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să ne apropiem” de sf. Potir spre a ne împărtăși cu sf. trup și sânge spre întărirea credinței și a dragostei, prin care să ne legăm într'un preamărire lui Dumnezeu și a sfintei noastre biserici.

Credința și dragostea, isvorâte din cea mai desăvârșită smerenie, sânt virtuțile ce împodobesc sufletul creștinului.

Preotul, prin toată lucrarea sa, să caute a nu fi sminteală pentru alții, ci totdeauna să edifice, chiar și când alți factori sociali caută să strice...

Pr. Valeriu Voineag

INFORMAȚIUNI

Sedință plenară. Consiliul arhiepiscopesc a ținut, în 23 Martie 1937, sedință plenară sub prezidiul I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, rezolvind mai multe chestiuni curente. Dintre obiectele rezolvate amintim, că preotul din Viștea inferioară, Pavel Borzea, a fost numit protopresbiter al protopopiatului Făgărașului.

Hirotoniri. Au fost hirotoniți întru presbiterii următorii clerici: Ioan Neacșu, pentru parohia Bogata (prot. Cohalm); Ioan Hăprianu, pentru parohia Dobârca (prot. Mercurea); Ioan Popa, pentru parohia Hăpria (prot. Sebeș); Iacob Frâncu, pentru parohia Nemșa (prot. Mediaș).

Proiect de lege contra francmasoneriei. Pe biroul Adunării Deputaților s'a depus în zilele trecute din inițiativa unor deputați buni creștini și români un Proiect de Lege pentru desființarea Francmasoneriei de orice grad și rit. Actul acesta răspunde dorinței exprimate în comunicatul prin care Sf. Sinod al Bisericii noastre osândește Francmasoneria. Ne bucurăm că dorința Sf. Sinod a găsit ascultare așa de repede între fiii Bisericii.

Distincțiuni. Patriarhia noastră a acordat diplome de onoare scriitorilor creștini, dlor Al Lascarov-Moldovanu și I. Gr. Opreanu, pentru valoroasa lor lucrare, desfășurată în literatura scriitorilor creștinesc, atât de necesar în deosebi în vremea de azi. Distincțiile acordate sânt dintre cele mai nimerite și bine meritare.

Act de mulțămire. Oficiul parohial din I. G. Duca (Cristur) aduce călduroase mulțămiri Reuniunii Femeilor Ortodoxe Române din loc, pentru serbarea ținută în Februar a. c., pe urma căreia, pe lângă frumosul rezultat moral, venitul material se cifrează cu 33.000 Lei, din care 27.000 s'au vărsat comitetului de construcție a bisericii. Mulțămim în deosebi vredniciei prezidente dnei Lucreția Al. Boicescu, sufletul acestei serbări. Pr. Simion Radu

Călătorie. Asociația academică „România Jună” organizează în vacanța de Paști (26 April—9 Mai 1937) o călătorie de studii și propagandă românească în Turcia și Grecia. Se va vizita Istanbulul cu celebre moschei, muzeele din grădina Serailui, marele bazar, Cornul de Aur, etc., Athena, cu mărețe monumente istorice, precum și realizările Greciei moderne. Acropole cu toate vestigiile vechei civilizații eline. Excursii la Corint, Daphni, Eleusis, Marathon, Kifissia, Phalero și Glifada. Inscrieri și informațiuni se fac zilnic la sediul Asociației în București, Calea Plevnei 16 bis. ora 930—1230 a. m. și 430—8 p. m. Participarea: Patru mii două sute Lei studenții; patru mii opt sute particularii. În acest preț se cuprinde și pașaportul cu vizele.

Cuvinte înțelepte, care trebuie mereu aduse la cunoștința revizionistilor noștri, sânt cele rostite de un țaran secu de pe la Homorod. Acest secu, om cu experiență de viață, a zis ungu-rește la un prilej de serbare:

Carpații azi nu mai sânt hotar și nu vom să mai fie! Înainte de marelă război, cu greu am putut trăi aici; astăzi s'a dus greutatea aceasta, căci Carpații au încetat să fie hotar. [„A. Kárpátok ma már nem határ s nem is akárik, hogy ismét az legyen! A világháboru előtt nehezen tudunk itt élni; ma ez a nehézség eltűnt, mert a Kárpátok megszűntek határ lenni.”]

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 28 Martie 1937, va predica părintele Spiridon Cădea.

Societatea ortodoxă Națională a Femeilor Române Filiala Sibiu, aduce pe această cale cele mai călduroase mulțumiri tuturor celor ce au contribuit la Serata organizată în 27 Februarie cr., fie cu bani, fie cu obiecte pentru tombolă, fie pentru bufet.

Vizitați expoziția de pictură a mult talentatei artiste sibiene, dna Maria Drăgan-Cabadaiev. Expoziția e deschisă între ora 9—11 a. m. și 3—8 p. m., în strada Regina Maria 57. Intrarea liberă.

Conferință publică. În ciclul de conferințe religioase, organizat de desp. Sibiu al „Astreii”, de Federația corpului didactic și de F. O. R., secțiunile Sibiu, va conferența, în sala prefecturii, Duminecă în 28 l. c., ora 6 seara, dl I. G. Savin, prof. la facultatea de teologie din Chișinău, despre: Creștinism și gândirea contemporană.

Nr. 2984

Concurs

Se publică concurs cu termen de zece (10) zile pentru întregirea următoarelor parohii noi înființate din regiunea secui-zată și luate în bugetul On. Minister al Cultelor:

1. Aita medie.
2. Bățanii mici.
3. Biborțeni.
4. Bicazul ardelean.
5. Boroșneul Mare.
6. Corund.
7. Ditrău.
8. Frumoasă.
9. Lupeni.
10. Mărtinești.
11. Mugești.
12. Petecul.
13. Racoșul de sus.
14. Uilac.
15. Vlahița.
16. Zetea.

Doritori de a ocupa unul din aceste posturi să-și înainteze cererile cu documentele necesare la Consiliul arhiepiscopesc.

Vor fi preferiți cei ce posed și limba maghiară, vorbită de credincioși. P. C. Protopopi vor da îndemn candidaților de preoți, cunoscători ai limbii maghiare, să aibă în vedere acest concurs.

Consiliul arhiepiscopesc

Anunț de arendare

Se arendează:

1. Moșia de pe hotarul comunei Galda de jos, județul Alba, în suprafață de 126 jug. cad. și 1320 st. p., teren arător de prima calitate;

2. Moșia de pe hotarul comunei Drășov, județul Sibiu, în suprafață de 220 jugure cad., din cari 190 jugure arător și 30 jugure fâneață, tot de prima calitate.

Aceste moșii se arendează separat sau la oaltă pe 4 ani, începând cu 1 Ianuar 1938, însă noii arendași vor primi în folosință câte 50 de jugure din fiecare moșie la 1 Iulie a. c. pentru a putea face înșămânțări cu grâu de toamnă.

Arenda se va plăti în 2 rate anuale legale, la 1 Mai și 1 Septembrie.

Se vor lua în considerare numai ofertele cu suficientă garanță materială.

Amatorii de-a arenda aceste moșii sânt invitați a înainta oferte închise, până la 15 April incl. pe adresa:

Arhiepiscopia ortodoxă română Sibiu

Anunț de licitație

Asociația Clerului „A. Șaguna” — secția Sibiu — publică licitație pentru edificarea unui cămin pe seama preoților în stațiunea balneară Bazna, conform planului și devizului ce se află la oficiul protopopesc al Sibiului și al Mediașului.

Ofertele se vor înainta până în 4 Aprilie ora 12, la oficiul prot. ortodox din Mediaș.

Comitetul asociației

Nr. (16) 1—1

Publicațiune de licitație

Consiliul parohial ort. rom. din Pe-lișor, județul Târnava-Mare, tractul Agnita, dă în întreprindere, prin licitație publică cu oferte închise, zidirea Bisericii, conform devizului și planului aprobat de Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc sub Nr. 1594 din 4 Martie a. c.

Ofertele închise și sigilate însoțite de o garanție de 20.000 Lei în numerar, sau acte de valoare, se pot depune până înainte de începerea licitației, care va avea loc în ziua de 4 Aprilie 1937 ora 3 p. m. în localul școlii primare de stat din loc.

Planul și devizul se pot vedea în orice zi la oficiul parohial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de-a da lucrarea aceluia în care va avea mai multă încredere.

Oficiul parohial ort. rom.

Pr. Ilarion Munteanu